

שנקרו חומות ירושלים, ששם בפה מנגנים ומרקחות ששותם אומם החומות, שפטות (ישעה סט) על חומותיך הפקדתי שמרים. ועלולים עד אותו מקום, ולא נוכנות פנימה עד שמתלבנות, רשם משתחוות ושמחה מאותו

אור, ושבות לתוכך הגן. יוצאות שם ומשוטtot ב/groups, ורואות באומם הגופות של הרשעים ובאותו ענש שלהם, שכתוב (ישעה ס) ויצו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכלبشر. מה זה לכלبشر? לאומם שאר הגופים שסביכם, והרי פרשורה. ואחר משוטטים ומטפלים באומם בעלי מכובדים ובני מחלות, ואומם שטובלים על היחוד של רבונם, ושבים ואומרים למשיח.

בשעה שאומנים לו לפשיהם את עיר ישראל בגלוותם, ואומם הרשעים שביהם שאינם מתבוננים לדעת את רבונם, הוא מרים קול ובועה על אומם הרשעים שביהם. זהו שפטותם והוא מחלל מפשעינו מךפה מעונתינו. שבות אותן נשומות ועומדות במקומן.

בן עدن יש היכל אחד שנקרו היכל בני המחלות. אז הפסיק נכנס לאותו היכל, וקורא לכל המחלות והמכובדים וכל יסורי ישראל שיבאו עליו, וככלם באים לעליו. ואלמאל לא שהוא מקל מעיל ישראל ונוטל עליו, לא היה אDEM שיכל לסלול את יסורי ישראל על ענשי התורה. זהו שפטותם (שם) אכן חלינו היה נשא וגוי. כמו כן רבינו אלעזר בארון.

משום שאין חשבון לאומם יסורים שעומדים על אדם בכל

ממן וرتיכין דנטרי אינון חומות. דכתיב, (ישעה סב) על חומותיך ירישלים הפקדתי שומרים. וסליקין עד ההיא אמר, ולא אלא לגו, עד דאללבנן. ומפני סגדין, ותדאן מה הוא נהיין, ותיבין לגו גנטא.

נפקין מפן ושטאן בעלם, וחמאן באינון גופין דחיביא, בהיא עונשא דילחון, דכתיב, (ישעה ס) ויצאו וראו בפجري האנשים הפשעים بي כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכלبشر. מי לאינון שאר גופין דבשראנייה, והא אווקמה. ולכתר משפטוי ומסתפלן באינון מאיריהון דכאין, ובני מרעין, ואינון דסבלין על יהודא דמאיריהון, ותבין ואמרין לייה למשיחא.

בשעתה דאמרין לייה למשיחא צערא דישראל בגולותהון, ואינון חיביא די בהון, שלא מסתפלין למנדע למאיריהון, ארמים קלא ובקי, על אינון חיבין דבשו. הדא הוא דכתיב, (ישעה נ) והוא מחולל מפשעינו מודקה מעונתינו תיבין אינון נשמתין וקיימין באתריהו.

בגנטא דעתן אית היכלא חדא, דאקרי היכלא דבנוי מרעין. כדין משיח עאל בההוא היכלא, וקרוי לכל מרעין וכל כאין, כל יסורייהון דישראל, דיתווע עלייה, וכלהו אתיין עלייה. ואלמאל דאייה אקליל מעלייה דישראל, ונטיל עלייה, לא הו בר נש דיכיל למיסבל יסורייהון דישראל, על עונשי דאורייתא. הדא הוא דכתיב (ישעה נ) אכן חליינו הוא נשא וגוי. בגונא דא רבוי אלעזר בארעא.

בגון דלית חשבנא, לאינון יסוריין דקיימין